

Harry Goode

Zarándoklatok

(Pilgrimages)

Apám apró zarándokutakra vitt, meszes,
üreges ösvények kanyargó dombok körül,
felhők kergette szél hajlított fűszálakat,
rezegtetett harangvirágot. A rekettye illata.
Hallom, ahogy botvasa megcsörren a köveken.

Isten saját magát színes fényben mutatta meg,
zöldre, aranyra, vérvörösre festve a napot
és Illés tüzes szekerét, az Ítélet Trónusát.
Síkföldi falvakban szórta szerteszét Magát,
ahol az izzó félhomályt kovakőfalak őrzik.

Wilmingtonban Istent sárga, világoskék és
narancsszínű pillangók felhőjének láttuk.
Valamiféle kicsinke mélyedésben. A bejáratát
Matuzsálem őrizte, miként az a tiszafa, némán
és megláncolva, amelyik idősebb még Nála is.

Amikor visszatérek megkeresni mindazt,
amivel találkoztam, a dombtetőről feltámad
a szél, sós a Csatorna, és a birkanyájak
végtelen éhsége által pusztított, szoborrá
lett tengerparti csonthalmok fogadnak.

Petőcz András fordítása

Harry Goode, angol költő (Cambridge, 1943–)